

Старият наистина се върна куцашком в къщи и то с такъв болезнен израз на лицето, че жена му като го видя изтръпна и си помисли — усойница го ухапала. Той се тръшна до огнището и протегна крака си. Но когато тя се наведе да разгледа болното място и да го поразтрие, той я хвана за главата и пошушна внушително:

— Нищо не ме боли, здрав съм като кочан, но се върнах да ти кажа най-радостната вест, която досега си чувала.

Старата го изгледа като гръмната. Какво, побъркал ли се е този старец? Не, той не мязаше на луд. Той само беше сложил показалец на устните си и я гледаше строго, предупредително.

— Само — нито думица! — пошушна пак той като се приповдигна към нея. — Това е най-важното.

— Но какво е станало? — дигна тя рамене.

— Орфей си дойде.

Майката преглътна мъчително слюнката си и остана като закована на местото си. Няма ли да го хванат кучетата, които са клекнали в къщата им? Къде е той? Пази ли се? Видели ли са го някои хора от тъдявашните колиби? ... Само едно око ако го е зърнало, ще се разчуе навсякъде, ще стигне и до ушите на пазачите, и тогава — кой ще си има мира от тях? ...

— Къде е? — попита тя, бледа като попарен лист.

— Умната, — отвърна шепнешком старият. — Той е дошъл преоблечен, прехвърлил планината през нощта, тук никой не го е видал — само при две деца се е отбил, но те не са се досетили, а и той добре ги е заблудил — казал им, че е от долните колиби и че пръч му се изгубил, та тръгнал да го търси... Децата няма да кажат, децата